

ISSN 0027-8084
UDK 808.61/.62

ИНСТИТУТ ЗА СРПСКИ ЈЕЗИК САНУ

НАШ ЈЕЗИК

XXXVII/1-4

БЕОГРАД
2006

НАШ ЈЕЗИК

Књига XXXVII

Св. 1–4 (2006)

САДРЖАЈ

Ч л а н ц и

Поводом једног питања постављеног 1936. године у <i>Нашем језику</i> (МИЛКА ИВИЋ)	1
Необразложени изузетак „млазњак“ (МИЛАН ШИПКА)	5
Глаголи говорења у функцији метајезичких модификатора (СТАНА РИСТИЋ)	15
О судбини „пределних речи“ — Размишљања о једном Стеријином лексикографском прилогу (ВАСА ПАВКОВИЋ)	25
Перифрастични предикат у новинским насловима (ИВАНА КОЊИК)	33
Неколико напомена о тзв. посесивном перфекту у српском језику (МОТОКИ НОМАЋИ)	43
Суфикси за грађење ктетика (од ојконима у Војводини) (МАРИЈАН ЈЕЛИЋ)	53

П р и к а з и

Српски језик у нормативном огледалу (МАРИНА НИКОЛИЋ)	66
Ристо Милићевић, Херцеговачка презимена (АСИМ ПЕЦО)	73
Милан Шипка, Језик и политика (ПРЕДРАГ ПИПЕР)	77
Стана Ристић, Раслојеност лексике српског језика и лексичка норма (НЕНАД ИВАНОВИЋ)	81
Марта Бјелетић, Исковрнути глаголи (МАРИНА СПАСОЈЕВИЋ)	89
Уз један важан славистички јубилеј у Србији, <i>Славистика</i> , Књига X (СОФИЈА МИЛОРАДОВИЋ)	93
Семантичко-деривациони речник, Свеска 2: Човек — унутрашњи органи и ткива психофизиолошка стања и радње, психофизичке особине, сродство (ИВАНА КОЊИК)	98
Јелица Стојановић, Драга Бојовић, <i>Српски језик између истине и обмане</i> , (Социо)лингвистичка анализа стања у Црној Гори (СТАНА РИСТИЋ)	103

МОТОКИ НОМАЋИ
(Токио)

НЕКОЛИКО НАПОМЕНА О ТЗВ. ПОСЕСИВНОМ ПЕРФЕКТУ У СРПСКОМ ЈЕЗИКУ¹

У раду се разматра конструкција *имајћи + трпни придев* у савременом српском језику. Та конструкција је позната у другим словенским језицима под именом посесивни перфекат. Српске граматике је не помињу до најновијег времена, мада појава није потпуно непозната. Аутор је себи поставио у задатак да опише синтаксичко-семантичке карактеристике посесивног перфекта у српском језику.

Кључне речи: савремени српски језик, синтакса, глаголске категорије, резултативност, посесивни перфекат.

1. Увод

Недавно је објављена *Синтакса савременога српског језика: протипна реченица*, у много чему спохална књига (Синтакса 2005). У њој се не само темељно описују већ познате синтаксичке појаве на методолошки новији начин него се и даје опис ређих језичких појава, чија анализа и опис до сада нису били предмет истраживања на пољу савременог стандардног језика. Као један од одговарајућих примера можемо да наведемо опис тзв. посесивног перфекта у српском језику типа: *до сада имамо обрађено око њедесет хектара, ове године имамо засејано деценином њедесет хектара, ви овде немајте урађено све оно што је договорено*, што је проф. Предраг Пипер дао у оквиру категорије посесивности (Синтакса 2005: 693). До сада ова конструкција није била описана ни у једној граматичи српског односно српскохрватског језика. Сем тога, та конструкција није регистрована ни у Речнику САНУ, ни у Речнику Матице српске.²

Како пише проф. Пипер, ова конструкција са глаголом *имајћи* (као семикопулативним глаголом) и трпним придевом је позната и у другим словенским језицима. На пример, у својој књизи проф. Бохуслав Хавранек указао је на то да се у многим словенским језицима помоћу глагола *имајћи* или *бијћи* са трпним глаголским придевом у пре-

¹ Аутор овог рада је захвалан за корисне савете проф. Предрагу Пиперу и проф. Јули Лашковој.

² Треба напоменути да академик Ирсна Грицкат пише о овој конструкцији (Грицкат 1961: 67–81).

дикативној функцији изражава перфекат³ (Хавранек 1937: 76–77). Исто тако пише и у упоредној граматици словенских језика пољског слависта проф. Зђислава Штибера (Штибер 2005: 245–246). Али ни у једној од ове две књиге аутори не помињу ситуацију у српском језику, те не наводе ниједан пример из српског. Такође проф. Шабаж Демирај у оквиру балканистичког истраживања о употреби глагола *имати* као помоћног глагола и као показатеља категорије постојања наводи примере из низа балканских језика, али ни једном речју не помиње ситуацију у српском језику (Демирај 1994: 182–185). Из тога се види да је за србистику (и сербокроатистику), а исто тако и за лингвистику славистику, нарочито за типологију словенских језика, значајно то што је коначно описан посесивни перфекат у српском језику, у нормативној описној граматици српског језика.

Истина, ова конструкција заузима периферно место у граматици српског језика и релативно ретко се употребљава. Стога се тај тип перфекта у *Синтакси* (2005) описује врло кратко. Сем тога, нема конкретне анализе или карактеристике посесивног перфекта зато што га аутор описује у оквиру категорије посесивности, а не као појаву у глаголској категорији. Узимајући у обзир оно што је речено, аутор овог чланка би желео да опише овај посесивни перфекат на нешто конкретнији начин. Овде ћемо покушати да прикажемо следеће: прво, место ове конструкције у глаголској категорији; и друго, карактеристике на нивоу граматике и семантике.

2. Резултативност у оквиру глаголске категорије⁴

2.1. Значења посесивног перфекта и перфекта (прошло време) типа *дошао је старица*.

Обе конструкције, дакле, посесивни перфекат и перфекат типа *дошао је старица* на неки начин вежу се за резултативност, значи за два временска плана: прошлост и садашњост. Како је својевремено истакао академик Александар Белић, „када речемо: *дошао је старица*, ми утврђујемо у садашњости везу субјекта са извршеном радњом у прошлости; то значи да је глагол *јесам* сачувао до извесне мере своје презентско значење, да се њиме обележава веза у садашњости извршене радње у прошлости са субјектом. Ово је право значење нашег 'потпуног' перфекта; њиме се обележава радња у прошлости према моменту саопштавања о њој који је у садашњости. То је прави, индикативни перфекат; нека врста перфекта-презента“ (Белић 2000: 294).⁵ Што се тиче посесивног перфекта, њиме се изражава сам резултат или стање у садашњости које се појавило због претходне радње, за разлику од пер-

³ Овде се ради о чешким конструкцијама типа *mám zatopeno, měli ještě zavřeno*.

⁴ Овде неће бити речи о односима резултативности перфекта према аористу, имперфекту. О томе пише, на пример, Казимјеж Фелешко (1981: 145–149).

⁵ У вези с тим, занимљиво је мишљење Тома Марстића, који пише следеће: „То је онда када се изриче догађај који се додуше догодио у прошлости, али му посљедици или плодови трају још у вријеме кад се говори. Такве догађаје можемо звати *прошлосадашњима*: примјери: *легао сам = лежим, иприсијао сам = иприсијајем*“ (Маретић 1963: 628).

фекта који изражава саму радњу у прошлости чији се резултат подразумева на плану садашњости. То се види у следећим примерима:

- (1) Јуче сам то написао.
- (2) *Јуче имам то написано.
- (3) Од јуче имам то написано.

Пошто се у (1) ради о радњи у прошлости, може да се употребљава прилог који означава прошлост (овде прилог *јуче*). Овде се подразумева резултат који траје на плану садашњости. За разлику од (1), у (2) се описује само стање у садашњости, које се појавило због претходне радње која се подразумева. Стога не може да се користи са прилогом са значењем прошлости. Али, наравно, може да се употребљава прилог који значи трајност резултата до момента исказа, на пример (3). У вези с тиме вредело би напоменути да се посесивни перфекат не уклапа с прилогом са значењем начина радње.

- (4) Брзо сам све скувала за славу.
- (5) *Брзо имам све скувано за славу.

Пошто у примеру (4) глагол изражава радњу у прошлости, слободно се веже са прилогом који означава начин радње (овде прилог *брзо*), али се у примеру (5) исказује стање у садашњости, док сама радња изостаје, у садашњости нема радње. Њено постојање у прошлости само се подразумева.⁶

2.2. Посесивни перфекат и пасив

У вези с овим што је горе речено, треба обратити пажњу на одnose посесивног перфекта и пасива. Посесивни перфекат се, како се види из саме форме, састоји од глагола *имати* и пасивне реченице (нпр. *йисмо је написано*), који синтаксички чине целину.

Познато је да је пасивна форма у српском, исто као у неким другим словенским језицима хомонимична, дакле, има двојаку вредност: процесуални пасив и статални пасив. Упоредимо следеће примере:

- (6) Школа је изграђена 1976. године.
- (7) Школа је изграђена од цигала.

Пример (6) изражава радњу у прошлости, а (7) изражава стање у садашњости. Како истиче проф. Срето Танасић, на плану садашњости пасивна форма са пасивним значењем, која се састоји од глагола *јесам* и трпног глаголског придева (овде пример (6)), доследно се искључује (Танасић 2005: 73). Како смо рекли, посесивним перфектом се изража-

⁶ Ова „статичност“ посесивног перфекта у много чему уклапа се са семантиком глагола *имати*, који не изражава ток енергије. Како пише проф. Даринка Гортан-Премк, основна је значењска карактеристика апстрактних синтагми (дакле, и синтагми са глаголом: *имати*) непроменљивост, непокретљивост, уопште статичност. Таме нема ни представа о сварајачкој акцији, ни о промени појма с именом у објекту (Гортан-Премк: 1991, 72).

ва стање. Али, није ли могуће да пасивна форма у посесивном перфекту означава радњу у прошлости као у примеру (6)? Треба обратити пажњу на чињеницу да се у српском језику у конструкцију статалног пасива не може убацили израз за вршиоца радње који се изражава помоћу предлога *од* и именице или заменице у генитиву. Погледајмо сада ситуацију са посесивним перфектом.

- (8) Имам откуцано 100 страна.
- (9) *Имам откуцано 100 страна од пријатеља.
- (10) Имам 100 страна(,) откуцаних од пријатеља.
- (11) Имам 100 страна које су откуцане од пријатеља.

Како се види из примера (8), и вршилац радње не може да уђе у конструкцију посесивног перфекта. Уз то треба напоменути да пример (10) не чини синтаксичко јединство, за разлику од примера (8), него постоји између првог дела (имам 100 страна) и другог дела (откуцаних од пријатеља) извесно смисаоно разилажење. Пример (10) значи евентуално (11). Можемо да наведемо и један помало вештачки пример као (12).

- (12) Имам (лепо) написано писмо од пријатеља.

Овде се израз *од пријатеља* увек тумачи као аблативни генитив, а никако не означава вршиоца радње у пасивној конструкцији.

Из свега реченог види се да посесивни перфекат има везе само са статалним пасивом, а не са хомонимичним процесуалним пасивом. Та чињеница одговара семантици глагола *имати*, који углавном нема динамично значење.

3. Граматичка особина посесивног перфекта

Како смо видели, проф. Пипер пише да у српском језику постоји посесивни перфекат (Синтакса 2005: 693) и ми смо навели неколико примера. Али академик Ирена Грицкат је мишљења да носесивни перфекат не постоји у српском језику (Грицкат 1961: 67–81). Шта то, дакле, значи? Рекли смо да се ова конструкција релативно ретко употребљава и сем тога нема регуларности при њеном образовању. Другим речима, за разлику од сличних конструкција у француском или немачком језику, српски језик не поседује посесивни перфекат као граматичку категорију, у овом случају морфолошку, дакле, дата конструкција не припада парадигми глагола.⁷ Овде је реч о степену граматикализације дате конструкције. У овом смислу, у српском језику нема посесивног перфекта, али он постоји у другом смислу, дакле, као семантичко-синтаксички комплекс са глаголом *имати* који изражава резултат

⁷ У вези с тим, вредело би напоменути да је у свом истраживању словачких глагола проф. Еугениј Паулини сматрао да конструкције типа: *mám obe uvarené, mám podojené* припадају парадигми глагола, називајући их *stavové perfektum* (перфекат стања) (Паулини 1949: 55). Али ни у словачком језику посесивни перфекат није граматикализован у потпуности као ни у српском, мада је сфера његове употребе у словачком знатно шира него у српском језику.

који проистиче из претходње радње. Уз то, граматичким субјектом глагола *имати* се изражава учесник ситуације који има везе са тим резултатом. Узимајући ову чињеницу у обзир, ниже ћемо дати преглед дате конструкције у оквиру граматике.

3.1. Морфолошке особености

Српски посесивни перфекат има следеће морфолошке особине. Да бисмо боље разумели карактер дате конструкције, овде се даје поређење српског посесивног перфекта са македонским, који је граматикализован у потпуности.

1. У датој конструкцији употребљава се трпни глаголски придев само од свршеног вида. Уп. *имам све исписано из граматике*, али **имам све исписивано из граматике*. То одговара и семантици резултативности, али у македонском језику може да се каже *ја имам читано књигаџа, го имам гледано овој филм* (са глаголима несвршеног вида) исто тако *ја имам прочитано књигаџа, го имам видено овој филм* (са глаголима свршеног вида). У примерима са глаголима несвршеног вида имплицира се завршеност радње (Тополињска 1995: 210).

2. Глагол који формира трпни глаголски придев у посесивном перфекту треба да буде прави прелазни глагол. Уп. *имамо обрађено њедесет хектара* (← *обратити њедесет хектара*). Од неправог прелазног глагола, непрелазног глагола, укључујући и повратни глагол, не може се формирати посесивни перфекат. Уп. **имам му њомогнуџо* (од глагола *њомоџи*), **имам викнуџо* (од глагола *викнуџи*), **имам враћено у Београд* (од глагола *враћити се*). За разлику од тих случајева, у македонском језику имамо: *имам дојдено* (од непрелазног глагола), *членот се има развиено од њоказни заменки* (од повратног глагола).

3. Од облика глагола *имати* најчешће се користи прошло, садашње и будуће време: *Имао сам њо написано већ јуче. Сада имам њо написано. Догодине ћу имати њо написано*. Што се тиче облика аориста (*??имах њо написано*), имперфекта (*??имах њо написано*) и глаголског прилога (*??имајући њо написано*), теоријски би могле да се појаве и те конструкције, али по мом мишљењу оне ипак нису могуће. Ово ограничење је више стилистичког карактера, јер се дата конструкција најчешће користи у административном и разговорном стилу. У македонском језику, према проф. Блажу Конеском, чисто теоријски постоје следеће форме: *има напишано, имав напишано, сум имал напишано, беше сум имал напишано, ќе има напишано, ќе имав напишано, ќе сум имал напишано, би (сум) имал напишано* (Конески 1967: 502–506). Али како каже проф. Рина Усикова, најчешће се употребљавају облици *има напишано, имав напишано* (Усикова 2003). Неке форме (нпр. *ќе сум имал напишано, би (сум) имал напишано*) изгледају као чисто теоријске форме, друге форме (*беше сум имал напишано, ќе имав напишано*) јесу архаичне (нпр. код М. Цепенкова) (Велковска 1998: 51).

Из свега овог се види да је у српском језику посесивни перфекат од ниске регуларности нарочито у поређењу са македонским.

3.2. Синтаксичке особености

Како смо већ рекли, елементи српског посесивног перфекта чине синтаксичку целину и смисаоно јединство. Уз то, именица и трпни глаголски придев у основи се слажу у падежу (у овом случају акузативу), броју и роду. Уп. *полиција га има ухајшеног* (једнина, мушки род), *имам све написано* (једнина, средњи род), *имамо преведену причу* (једнина, женски род), *имам исписане примере из грамаике* (множина, мушки род) итд. Са бројем се такође слаже: *Тренутно на територији нашег савеза имамо регистрована 692 клуба*. Али, када неки број који би требало да буде у генитиву уђе у дату конструкцију, слагање именице и глаголског придева може бити нарушено. Види следеће примере:

- (13) Имамо обрађено 50 случајева.
- (14) До сада имамо узорано 50 хектара.
- (15) Под кукурузом имамо засејано 40 хектара.
- (16) Већ имам написано 120 страна.

Ова чињеница нас наводи да приметимо да се ова конструкција појавила због укрштања два предиката, дакле, глагола *имати* и реченице са глаголским придесом, а не именском групом (уп. *написано је 120 страна*, **написаних је 120 страна*). У овом смислу, посесивни перфекат се разликује од реченице са чисто посесивним значењем.

4. Семантичке особености

Осим граматичких ограничења при формирању дате конструкције, како смо видели у одељку 3.1, постоји низ семантичких особина за образовање посесивног перфекта. Овде се дају главније особине.

1. Глагол од кога се добија трпни глаголски придев мора да има динамичну радњу, чији резултат показује јасну разлику у односу на претходно стање. Погледајмо следеће примере:

- (17) *Имам девојку пољубљену.
- (18) *Имам завољеног момка.
- (19) *Имам поздрављеног професора.

Ови примери нису могући пошто нема јасне разлике ни пре ни после радње, односно нема јасног резултата радње који би имао значење на плану садашњости.

2. Ова реченица не може да изгуби конкретније посесивно значење које има глагол *имати*. Упоредимо следеће примере:

- (20) Имам написано 100 страна.
- (21) *Имам прочитано 100 страна.

У (20) се подразумева да субјекат глагола *имати* поседује 100 страна као резултат радње. За разлику од овога, у (21) не може да буде предмет конкретног поседовања као резултат радње, иако може да се каже само *100 страна је прочитано*. Из истог разлога реченица *имати то преведено* увек се тумачи да је вршилац радње писмено, ипак не усмено, превео нешто и то поседује као резултат (на пример,

књигу или неки текст итд.). Ово можемо да потврдимо следећим примерима:

- (22) *Имам изједен хлеб.
 (23) *Имамо распродане карте.

Ако се изједи хлеб, хлеба неће бити, дакле не може да се има хлеб. Исто важи и за (23). Ако се све карте распродају, неће бити карата за поседовање, што не одговара основној семантици глагола *имати*.⁸

Из овог може да се закључи да је у српском посесивном перфекту делексиализација глагола *имати* релативно слаба. Другим речима, глагол *имати* у датој конструкцији не може бити чисти помоћни глагол. У вези с тиме, занимљиви су подаци из пољског језика у поређењу са српским. Немајући граматикализовани посесивни перфекат као ни српски, пољски језик допушта следеће конструкције (24), (25) и (26), које одговарају српским немогућим примерима (21), (22) и (23):

- (24) Mam 100 stron przeczytanych / przeczytano.
 (25) Mam chleb zjedzony.
 (26) Mamy bilety wysprzedane.

Може да се каже да десемантизација глагола *mieć* (одговарајући српски глагол *имати*) у овој конструкцији иде још даље у пољском него у српском језику, иако ни пољски нема посесивни перфекат као граматичку категорију. Дакле, није никакво чудо што се ова српска конструкција у *Синтакси* (2005: 693) описује у одељку категорије посесивности.

3. Како је истакао Хавранек, у овој конструкцији субјекат глагола *имати* не мора да буде вршилац радње (Хавранек 1937: 76). На пример, у реченици *имам положених 5 испитних субјекат глагола имати* и вршилац радње се слажу (уп. *положио сам 5 испитних*). Али реченица *имам то записано* може бити резултат радње *записали су ми то* (дакле, *имам га*).

У вези с тим, вредело би напоменути да у неком смислу глагол *имати* јесте сличан и тзв. посесивном дативу са глаголом *бити*, пошто и следеће конструкције не говоре о вршиоцу радње, дајући неке импликације о посесивним односима у реченици. Уп. *књига ми је објављена* (могу бити различите ситуације: уп. *моја књига је објављена, ја сам објавио књигу, објавили су ми књигу* итд. → *књига ми је објављена*), *кола су ми паркирана испред продавнице* (уп. *моја кола су паркирана испред продавнице, ја сам паркирао кола испред продавнице, паркирали су ми кола испред продавнице* итд. → *кола су ми паркирана ис-*

⁸ У овом погледу интересантан је израз типа *Парижан је имао 13 изгубљених лопти*. Наравно, овде се ради о резултату радње *Парижан је изгубио лопту 13 пута*. Али треба напоменути да се у овој конструкцији губитак лопти сматра за број догађаја који може да се има, дакле, ипак се не ради о самом губљењу лопти. Уп. *Парижан је имао 13 изгубљених лопти, 10 слободних бацања и 14 фаулова*.

преди продавнице). Грицкат пише да конструкција типа *имам лађу сиремљену* означава заинтересованост субјекта глагола *имати* (Грицкат 1961: 75). Ова семантичка особина је слична семантици датива, који такође изражава заинтересованост имплицирајући посесивности у неким случајевима.

У македонском, за разлику од српског језика, када се каже *имам напишано*, субјекат глагола *има* се увек слаже са вршиоцем радње.

5. Уместо закључка

У овом чланку аутор је покушао да прикаже неколико важнијих особина посесивног перфекта у српском језику са гледишта међукатегоријских односа, граматике и семантике саме конструкције. Наравно, опис у овом раду нипошто није исцрпан. Сем тога, ми не знамо да ли се ова категорија уопште развија или не, када се она појавила, да ли је било утицаја неког страног језика или је резултат унутрашњег развоја у српском језику, да ли има неки дијалекат где се више развила и развија ова конструкција итд. То ће бити наши следећи задаци.

ЛИТЕРАТУРА

- Белић 2000: Белић, А., *О различитим питањима савременог језика*, Београд.
- Велковска 1998: Велковска, С., *Изразување на резултативности во македонскиот стандарден јазик*, Скопје.
- Гортан-Премк 1971: Гортан-Премк, Д., *Акузативне синтагме без предлога у српскохрватском језику*, Београд.
- Грицкат 1961: Grickat, I., *Razvoj značenja glagola imati. Radovi AN NRBiH XVIII*, 67–81.
- Демирај 1994: Демирај, Ш., *Балканска лингвистика*, Скопје.
- Конески 1967: Конески, Б., *Граматика на македонскиот литературен јазик, дел 1 и 2*, Скопје.
- Маретић 1963: Maretić, T., *Gramatika hrvatskoga ili srpskoga književnog jezika*, Zagreb.
- Паулини 1949: Pauliny, E., *Slovenské časovanie*, Bratislava.
- Речник Матице српске: *Речник српскохрватског књижевног језика*, I–VI, Нови Сад: Матица српска, 1967–1976.
- Речник САНУ: *Речник српскохрватског књижевног и народног језика*, I–XVI, Београд: САНУ, 1959–2001.
- Синтакса 2005: Пипер, П. и др., *Синтакса савременог српског језика: прости реченица*, Београд.
- Танасић 2005: Танасић, С., *Синтаксичке теме*, Београд.
- Тополињска 1995: Тополињска, З., *Македонскије дијалекти во есејска Македонија, книга прва, Синтакса I дел*, Скопје.
- Ушкова 2003: Ушкова, Р. П., *Граматики македонского литературного языка*, Москва.
- Феделик 1981: Fedelik, K., *O rezultatywności perfektum serbsko-chorwackiego, Języki i Linguistica memoriae Zdzisława Stiebera aedificata*, Warszawa, 145–149.
- Каврачек 1967: Havranek, B., *Genera verbi v slovanských jazycích VI*, Praha.
- Штибер 2005: Stieber, Z., *Zarys gramatyki porównawczej języków słowiańskich*, Warszawa.

Резюме

Мотоки Номачи

НЕСКОЛЬКО ЗАМЕТОК О ТАК НАЗЫВАЕМОМ ПОССЕСИВНОМ
ПЕРФЕКТЕ В СЕРБСКОМ ЯЗЫКЕ

В настоящей работе рассматривается конструкция *имаџи* + *страда-тельное причастие* в современном сербском языке, называемая в славистической литературе пассивным перфектом. Автор исходит из того факта, что данное явление в лингвистической литературе зафиксировано, однако оно недостаточно описано. Поэтому предметом настоящей работы является описание основных морфологических и синтаксичеко-семантических особенностей посесивного перфекта в современном сербском языке. Полученные результаты не окончательны и они направляют на вывод, что данный феномен нужно обстоятельно исследовать, подходя к данному вопросу как с точки зрения языковой синхронии, так и с точки зрения языкой диахронии.